

Arrest

nr. 83 716 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juli 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 november 2011 en op 29 november 2011.

1.3. Op 22 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit de stad Mazar-i-Sharif, gelegen in het gelijknamige district in de provincie Balkh. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het sjjiitische geloof aan. In 1995 namen de troepen van commandant M.(...) M.(...) 2 à 3 jerib grond (ongeveer een halve hectare) van uw familie in beslag in de buitenwijken van Mazar-i-Sharif. Hierop zochten u en uw vader de commandant op, waarbij uw vader hem voor dief uitmaakte en jullie grond teruggeiste. De commandant weigerde hier echter op in te gaan.

In 1996 ontvluchtte u Afghanistan uit vrees voor de oprukkende troepen van de taliban. Via Pakistan en Iran kwam u in Moskou terecht waar u ongeveer zeven jaar verbleef. Nadat de taliban was verdreven en Karzai aan de macht was gekomen, keerde u terug naar Mazar-i-Sharif. Daar hoorde u dat uw vader was vermoord door handlangers van M.(...) en dat de rest van uw familie was gevlucht. U vernam tevens dat M.(...) de grond van uw familie had geschonken aan een zakenman. Hierop zocht u deze persoon op en zei u hem te zullen vermoorden indien hij uw grond niet teruggaf, waarop hij ermee dreigde dat hij u naar uw vader zou sturen. In de daaropvolgende jaren ging u regelmatig heen en weer tussen Iran en Mazar-i-Sharif op zoek naar informatie over uw familie. U trouwde met een Iraanse vrouw en jullie kregen een kind.

Van 2008 tot 2010 vestigde u zich met uw gezin in Mazar-i-Sharif. Tijdens uw verblijf daar vernam u van een imam dat de zakenman die in het bezit was van uw gronden van plan was om u te vermoorden. U kreeg schrik en verliet nog nauwelijks uw woning. Omdat uw vrouw zwanger was en u inzag dat deze situatie niet langer kon voortduren, besloot u Afghanistan te verlaten. Begin 2010 verlieten jullie Afghanistan en gingen naar de familie van uw vrouw in Iran. Daar hoorde u van een vriend dat hij lang geleden uw familie had gezien en dat ze toen van plan waren om naar Noorwegen te gaan. Intussen had u ook problemen gekregen met uw schoonfamilie die u geen goede partij vonden voor hun dochter. Door deze problemen en omdat u uw familie wilde terugvinden, verliet u samen met uw gezin Iran en kwam via Turkije in Griekenland terecht. Daar zaten jullie elf maanden vast. Uw vrouw kon die situatie niet aan en vroeg de scheiding aan. Vermoedelijk keerde ze terug naar Iran. Vervolgens slaagde u er samen met uw twee kinderen in Italië te bereiken. Via Frankrijk kwamen jullie op 18 juli 2011 terecht in België waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw Afghaans paspoort en een Iranese geboorteakte van uw jongste zoon.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het door u ingeroepen asielmotief waardoor u besloot Afghanistan te ontvluchten, met name de vrees voor uw leven omdat u in een grondconflict verwickeld bent met een lokale zakenman, niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U wordt er immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw geloof, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw problemen in Afghanistan zijn louter van gemeenrechtelijke aard: ze kaderen in een lang aanslepend geschil over gronden die uw familie in 1995 zijn ontnomen (CGVS 2, p. 9). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u de Afghaanse overheden omwille van een van deze vijf criteria van de Vluchtelingenconventie zouden weigeren om u hulp te verlenen bij uw problemen met uw belager. U stelde hierover dat u mogelijks wel langs rechterlijke weg uw gelijk zou kunnen krijgen maar dat de mogelijkheid even bestond dat uw tegenstanders door omkoping hun gelijk zouden kunnen halen (CGVS 2, p.13).

Voorts dient er op gewezen te worden dat u geen enkel overtuigend bewijs aanbrengt van de door u geschetste problemen in Afghanistan. U beweerde in Afghanistan te beschikken over (een kopie van) de eigendomsakte van de grond die commandant M.(...) van uw familie heeft afgenomen (CGVS 2, p. 13). U zou die documenten bij een persoon in Iran hebben achtergelaten, maar bent er sindsdien niet meer in geslaagd om die persoon te contacteren (CGVS 2, p. 15). Meer dan twee maanden na uw laatste gehoor heeft u echter nog steeds geen enkel (begin van) bewijs aangebracht ter staving van de feiten die aan de basis liggen van uw conflict met de lokale zakenman. Het ontbreken hiervan doet in casu dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u na uw terugkeer uit Rusland had vernomen dat commandant M.(...) verantwoordelijk was voor de dood van uw vader. Hierop ging u naar de commandant en eiste van hem dat hij jullie grond zou teruggeven, anders zou u hem vermoorden (CGVS 2, p. 13). Even

later verklaarde u echter dat uw bezoek aan M.(...) zich situeerde voor uw vertrek naar Rusland en dat u na uw terugkeer uit Moskou had gesproken met een zakenman uit de provincie Turkman aan wie M.(...) de grond had geschonken (CGVS 2, p. 15). Toen u erop werd gewezen dat u voordien expliciet had verklaard dat u na uw terugkeer uit Rusland naar een commandant ging en die persoon met de dood bedreigde, antwoordde u dat die persoon geen commandant maar een zakenman was (CGVS 2, p. 16). U verklaarde dat u in totaal drie of vier keer bij hem was geweest en hem er rustig op had gewezen dat het bewuste stuk grond uw eigendom was (CGVS 2, p. 17). Toen u eraan werd herinnerd dat u even voordien nog had verklaard die persoon met de dood te hebben bedreigd, paste u uw verklaring aan en zei u dat jullie aanvankelijk rustig hadden gesproken maar dat de zakenman u kwaad had gemaakt en dat u daardoor had gezegd dat u hem zou vermoorden (CGVS 2, p. 17). Door de vaststelling van deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat uw kennis over de zakenman die nu in het bezit is van het bewuste stuk grond, bijzonder vaag is. Zo kon u enkel vertellen dat hij een Hazara is uit de provincie Turkman, naast Bamyān, maar u niet precies wist waar deze provincie zich bevindt (CGVS 2, p. 15). De naam van deze persoon kon u zich evenmin herinneren. U wist enkel dat hij lijfwachten had (CGVS 2, p. 16). Toen er even later nogmaals werd gepolst naar de naam van die persoon, antwoordde u opnieuw dat u zijn naam niet kende maar dat hij door de mensen H.(...) T.(...) werd genoemd. U voegde eraan toe dat belangrijke personen in Afghanistan naar de naam van hun etnie worden genoemd (CGVS 2, p. 17). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat u er niet in slaagde om meer informatie over deze persoon aan te brengen aangezien u verklaarde drie of vier keer bij hem te zijn geweest om over de grond van uw familie te praten (CGVS 2, p. 17). Bovendien is er in de buurt van de provincie Bamyān, noch op een andere plaats in Afghanistan, een provincie of district met de naam Turkman terug te vinden, wat de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen allerm minst ten goede komt.

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat de zakenman met wie u problemen ondervond er nog voor uw laatste verblijf in Afghanistan mee had gedreigd dat hij u naar uw (dode) vader zou sturen (CGVS 2, p. 18). Hierna vertrok u naar Iran maar ondanks deze bedreigingen keerde u nog terug naar Afghanistan. Pas toen u via uw vriend H.(...) N.(...) vernam dat de zakenman van plan was om u te vermoorden, beseftte u plots dat uw leven in gevaar was en durfde u twee jaar lang overdag uw huis in Mazar-i-Sharif niet te verlaten (CGVS 2, p. 18). Deze verklaringen zijn dermate incoherent en onaannemelijk dat ze geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig onderuit halen.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 § 2 a en b niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw Afghaans paspoort en de Iraanse geboorteakte van uw zoon hebben enkel betrekking op de identiteit en herkomst van u en uw zoon. Ze houden geen enkel verband met de feiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan zodat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover niet herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van

veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de specifieke problematiek in Afghanistan en met het feit dat connecties in Afghanistan heel belangrijk zijn. Verzoeker wijst erop dat bepaalde etnische groepen in Afghanistan zeer veel macht hebben en dat hij als individu niet zomaar zijn rechten kan laten gelden. Hij vervolgt dat er nog altijd heel veel corruptie is in Afghanistan, dat men de problemen die hij in Afghanistan heeft gekend niet mag minimaliseren, dat het Commissariaat-generaal zich dient te plaatsen in de situatie zoals deze zich thans in Afghanistan voordoet en dat Afghanistan alleszins geen rechtstaat is zoals wij hier in België kennen. Tot slot betwist verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen over de gesprekken die hij heeft gehad met T., de zakenman aan wie M. de gronden geschonken had en hij besluit dat het

Commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel en dit zowel bij de vraagstelling als bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwist verzoeker in een eerste onderdeel het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Mazar-i-Sharif. Hij wijst erop dat in het openbaar beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers te lezen valt dat aan asielzoekers uit bepaalde districten van de provincie Balkh de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Onder verwijzing naar bijlage 4 bij het verzoekschrift, wijst hij er tevens op dat verschillende rapporten bevestigen dat de Taliban nog steeds een belangrijk probleem is in de provincie Balkh.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing geen onderzoek wordt gevoerd naar de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor een familie. Hij verduidelijkt dat de bestreden beslissing identiek is aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en in alle talen zwijgt over de kinderen. Ook het Cedoca-rapport zwijgt over de situatie van kinderen in Mazar-i-Sharif. Er is geen sprake van verbetering van de situatie. Alle rapporten spreken volgens verzoeker integendeel over een toename van druggebruik, vooral bij pubers. Hij wijst erop dat het risico op ernstige schade nochtans des te groter is voor een dergelijke kwetsbare categorie en hij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken. Hij verwijst in dit verband naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet. Hij wijst er voorts op dat volgens UNICEF, Afghanistan het slechtste land ter wereld is voor kinderen, realiteit die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt ontkend doch desalniettemin wordt verzwegen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zich diende uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders. Het is volgens verzoeker immers evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft. Hij stelt in dit opzicht dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing de artikelen 2 (recht op leven), 3 (recht op menselijke integriteit) en 14 (recht op onderwijs) van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schendt. Immers, Afghanistan behaalt volgens Amnesty International en UNICEF het wereldrecord inzake kindersterfte, verder is er een gebrek aan medische en sociale structuren die een direct gevolg is van de oorlog, en bovendien bevestigen cijfers van UNICEF duidelijk dat het recht op onderwijs van de kinderen in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Afghanistan. Deze dramatische humanitaire situatie is het directe gevolg van het gewapend conflict dat reeds 30 jaar duurt in Afghanistan en dient dan ook te worden onderzocht bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming aangezien deze situatie een ernstig risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit en dit risico past in het kader van het gewapend conflict, aldus nog verzoeker. Hij voegt hieraan toe dat antipersoonsmijnen elke dag kinderen doden of verminken in Afghanistan. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook artikel 3 EVRM schendt doordat niet wordt onderzocht of hij in aanmerking komt voor het statuut van de subsidiaire bescherming.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers. Regio's Subsidiaire bescherming. September 2010*", het Country Advice Afghanistan "*Afghanistan – AFG38731 – Tajiks in Kabul and Mazar-e-Sharif – Taliban*" van Australian Government, Refugee Review Tribunal van 2 juni 2011 en het Refworld document "*Teenage Pipedreams in Mazar-e Sharif*" van 12 juli 2011.

Ter terechtzitting wordt een document neergelegd van het Australian Red Cross International Tracing waaruit blijkt dat verzoekers moeder en twee zussen in Australië wonen. Tevens worden fotokopieën bijgebracht van een pagina uit de paspoorten van verzoekers moeder en een van zijn zussen, waaruit blijkt dat zij de Australische nationaliteit hebben verworven, alsook een medisch attest betreffende verzoekers moeder.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 49 en 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Dit is echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen. Artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed, zoals blijkt uit wat volgt. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het door hem ingeroepen asielmotief, met name zijn vrees voor zijn leven omdat hij in een grondconflict verwickeld is met een lokale zakenman, niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 aangezien deze problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat de Afghaanse overheden omwille van een van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie zouden weigeren om hem hulp te verlenen bij zijn problemen met zijn belager, (ii) hij geen enkel overtuigend bewijs aanbrengt van de door hem geschetste problemen in Afghanistan, terwijl hij nochtans beweerde in Afghanistan te beschikken over een kopie van de eigendomsakte van de grond die commandant M. van zijn familie heeft afgenomen, (iii) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas daarnaast op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen, zoals wordt toegelicht, (iv) zijn kennis over de zakenman die nu in het bezit is van het bewuste stuk grond bijzonder vaag is, hetgeen merkwaardig is aangezien hij verklaarde drie of vier keer bij hem te zijn geweest om over de grond van zijn familie te praten, (v) zijn verklaringen dat hij, ondanks de bedreiging van de zakenman met wie hij problemen ondervond dat hij hem naar zijn (dode) vader zou sturen, nog terugkeerde naar Afghanistan en hij pas nadat hij via zijn vriend H. N. vernam dat de zakenman van plan was om hem te vermoorden, plots besepte dat zijn leven in gevaar was en hij twee jaar lang overdag zijn huis niet durfde te verlaten, dermate incoherent en onaannemelijk zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig onderuit halen, (vi) de door hem neergelegde documenten enkel betrekking hebben op zijn identiteit en herkomst en deze van zijn zoon en geen enkel verband houden met de feiten die aan de basis zouden hebben gelegen van zijn vlucht uit Afghanistan, en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Mazar-i-Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 februari 2012 (CG nr. 1118822), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen over de gesprekken die hij heeft gehad met T., de zakenman aan wie M. de gronden geschonken had, wenst verzoeker op te merken dat hij niet met M. gesproken heeft over de grond. M. woont in Kabul en niet in Mazar-i-Sharif. M. had de grond geschonken aan T., een zakenman, aldus verzoeker.

Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen betrekking heeft op het tijdstip waarop hij M. zou gesproken hebben. Zo wordt correct opgemerkt dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij na zijn terugkeer uit Rusland had vernomen dat commandant M. verantwoordelijk was voor de dood van zijn vader, waarop hij naar de commandant ging en van hem eiste dat hij de grond zou teruggeven, zo niet zou verzoeker hem vermoorden (administratief dossier, stuk 4, p. 13), om vervolgens dit bezoek aan M. voor zijn vertrek naar Rusland te situeren (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift beweert helemaal niet met M. gesproken te hebben, kan deze tegenstrijdigheid niet verklaren of weerleggen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste vluchtrelaas. Zo voert verzoeker niet het minste verweer tegen de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij geen enkel overtuigend bewijs aanbrengt van de door hem geschetste problemen in Afghanistan, terwijl hij nochtans beweerde in Afghanistan te beschikken over een kopie van de eigendomsakte van de grond die commandant M. van zijn familie heeft afgenomen, (ii) zijn kennis over de zakenman die nu in het bezit is van het bewuste stuk grond bijzonder vaag is, hetgeen merkwaardig is aangezien hij verklaarde drie of vier keer bij hem te zijn geweest om over de grond van zijn familie te praten, en (iii) zijn verklaringen dat hij, ondanks de bedreiging van de zakenman met wie hij problemen ondervond dat hij hem naar zijn (dode) vader zou sturen, nog terugkeerde naar Afghanistan en hij pas nadat hij via zijn vriend H. N. vernam dat de zakenman van plan was om hem te vermoorden, plots beseft dat zijn leven in gevaar was en hij twee jaar lang overdag zijn huis niet durfde te verlaten, dermate incoherent en onaannemelijk zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn asieltrelaas volledig onderuit halen. De motivering dienaangaande van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8. Evenmin voert verzoeker enig verweer tegen de vaststellingen van de bestreden beslissing dat het door hem aangehaalde grondconflict met een lokale zakenman, zo hieraan al enig geloof zou worden gehecht – *quod non* – geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep, doch louter van gemeenrechtelijke aard is. Waar verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij mogelijks langs gerechtelijke weg gelijk zou kunnen krijgen wat het grondconflict betreft maar dat de mogelijkheid bestond dat zijn tegenstanders door omkoping gelijk zouden halen, merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat verzoeker aan de hand van deze verklaringen niet aantoont dat de Afghaanse overheden omwille van een van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie zouden weigeren om hem hulp te verlenen bij zijn problemen met zijn belager. De herhaling in het verzoekschrift dat er nog steeds veel corruptie is in Afghanistan en de loutere beweringen dat connecties in Afghanistan heel belangrijk zijn, dat bepaalde etnische groepen in Afghanistan zeer veel macht hebben en dat hij als individu niet zomaar zijn rechten kan laten gelden, vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de rechtsbescherming waarin zijn nationale autoriteiten voorzien. Meer nog, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet eens pogingen heeft ondernomen om zich tot deze autoriteiten te wenden om een oplossing te vinden voor het grondconflict (administratief dossier, stuk 4, p. 19).

2.9. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de documenten welke door verzoeker ter terechtzitting werden bijgebracht, zijn niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen. Zij leren de Raad slechts dat verzoekers moeder en zussen in Australië verblijven en de Australische nationaliteit hebben verworven, alsook dat verzoekers moeder met ernstige gezondheidsproblemen te kampen heeft. Deze elementen zijn echter niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers asielaas.

2.10. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoonst. Immers, in zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Dienvolgens kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (...)"*, (update van 21 oktober 2011)), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Mazar-i-Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde SRB blijkt immers dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chintal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid, wat wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-e-Sharif stabiel is (p. 34-36). In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, stelt de Raad vast dat deze beleidsnota inderdaad melding maakt van de mogelijkheid tot toekenning van subsidiaire bescherming aan Afghaanse asielzoekers uit bepaalde districten van de provincie Balkh. Uit deze beleidsnota blijkt echter op generlei wijze dat aan Afghaanse asielzoekers uit het district Mazar-i-Sharif de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Het Country Advice Afghanistan *"Afghanistan – AFG38731 – Tajiks in Kabul and Mazar-e-Sharif – Taliban"* van Australian Government, Refugee Review Tribunal van 2 juni 2011 doet evenmin afbreuk aan de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert aangezien hierin wordt gesproken over de demografische spreiding van Tadzjiken in Kabul en in Mazar-i-Sharif en voorts melding wordt gemaakt van een verhoogde activiteit van de Taliban in het noorden van Afghanistan, hetgeen resulteert in etnische spanningen en herbewapening van Tadzjiekse en andere milities. De aan het administratief dossier gevoegde SRB is specifiek gericht op het noorden met daarbij een bespreking van de verschillende provincies en districten. De SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd. Het aangehaalde 'Country Advice' is niet van dien aard om deze analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

2.11.2. Verzoeker is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken en hij verwijst in dit verband naar van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet.

Artikel 3 van genoemd Verdrag luidt als volgt:

- "1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.*
- 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."*

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.St.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan inroepen.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat UNHCR heeft gevraagd om een specifieke motivatie voor de kinderen te geven in de asielbeslissingen betreffende Afghanen, benadrukt de Raad dat dit slechts een niet-afdwingbare aanbeveling betreft zodat verzoeker hierop niet kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.11.3. In de mate verzoeker meent dat de bestreden beslissing zich diende uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouder(s), hij aanvoert dat het evident is dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft, hij in dit opzicht stelt dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit en hij in dit verband verwijst naar de artikelen 2 (recht op leven), 3 (recht op menselijke integriteit) en 14 (recht op onderwijs) van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad vooreerst dat verzoeker in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat zijn minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar dat de moeilijke situatie waaraan terugkerende asielzoekers op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg zouden blootstaan niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met een ‘onmenselijke of vernederende behandeling’ zoals gespecificeerd door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift overigens geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zijn kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar en het citeren uit rapporten van Amnesty International en UNICEF en het neerleggen van het document *“Teenage Pipedreams in Mazar-e Sharif”* van Refworld van 12 juli 2011 kan immers niet volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken dat ook in casu concreet aangetoond dient te worden. Tot slot wijst de Raad erop dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt geenszins dat hij enige problematiek in verband met zijn kinderen heeft aangebracht als reden waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten of als reden waarom hij niet zouden kunnen terugkeren. Hij kan derhalve dan ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ten kwade duiden dat hij daarmee geen rekening heeft gehouden.

Mede gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker geenszins een schending van artikel 2 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan. Hij verwijst louter naar cijfers van Amnesty

International en UNICEF waaruit blijkt dat de graad van kindersterfte in Afghanistan in het algemeen bijzonder hoog is, doch toont hiermee geen concreet risico voor zijn eigen kinderen aan in Mazar-i-Sharif. Dezelfde redenering kan worden gevolgd wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van het Handvest. Ook hier haalt verzoeker slechts cijfers aan van UNICEF, doch hieruit blijkt enkel dat de scholingsgraad bij Afghaanse kinderen laag is. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zijn kinderen in geval van terugkeer naar Afghanistan geen onderwijs zouden kunnen genieten. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke manier de bestreden beslissing een schending kan uitmaken van het “recht op leven” of van het “recht op onderwijs”.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat hij of een van zijn kinderen medische problemen zouden hebben waarvoor een specifieke behandeling vereist is, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van een aantal blote beweringen waar hij in het verzoekschrift stelt dat er in Afghanistan een gebrek is aan medische en sociale structuren. Een schending van artikel 3 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet kan derhalve niet worden aangenomen.

2.11.4. Waar verzoeker tot slot aanvoert dat niet werd onderzocht of hij in aanmerking komt voor toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut, dient de Raad vast te stellen dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zo wordt in de bestreden beslissingen op omstandige wijze uiteengezet waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd tot zijn vertrek uit Afghanistan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn en/of dat de noodzaak aan subsidiaire bescherming niet zou onderzocht zijn.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS